

K 782/Д 96

120000868739

МАКБЕТ

K 792/D 96

ДЖУЗЕПЕ ВЕРДИ

РУСЕНСКА НАРОДНА ОПЕРА

СЕЗОН
— XXV —
1974—1975

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868739

МАКБЕТ

ДЖУЗЕПЕ ВЕРДИ

447710

ПРЕЗ 1846 Г. ВЕЧЕ ИЗВЕСТНИЯТ МЛАД КОМПОЗИТОР ДЖУЗЕПЕ ВЕРДИ (яптор на завладелите цяла Италия „Набуко“, „Ернани“ и „Ломбардиш“) получил поръчка за нова опера от дирекцията на флорентинския театър „Ла Пергола“. Директорът на театъра Ламари му представил три сюжета: „Разбойници от Шилер, една пиеса на австрийския драматург и поет Франц Грилпарцер и трагедията на Шекспир „Макбет“. Скоро се оказало, че първите две опери ще изискват непременно участието на „героичен тенор“ какъвто във Флоренция нямало в момента. Така Верди се насочил най-напред към „Макбет“. Генналната трагедия на Шекспир с нейния изключителен драматизъм и титанични страсти увлекли младия музикант, който веднага сам написал либретото и започнал работа заедно с либретиста Франческо Мариа Пиаве (негов дългогодишен литературен сътрудник).

През януари 1847 г. когато партитурата на „Макбет“ била окончателно завършена, Верди отишъл във Флоренция, за да ръководи лично постановката. Тук трябвало да се пребори с рутинерството и конвенционализма, характерни за работата в повечето оперни театри в Италия.

Ролята на Леди Макбет получила канпризиата примадона Барбине-ри Нини, с която авторът имал много разногласия. Верди работил неуморно върху постановката: ръководил сценичното оформление, репетициите на артистите, консултирал се с английски специалисти за епохата, три месеца търсил човек, разговарял на сън, за да го представи като жив модел на Барбине-ри Нини за сцената на сомнамбулизма. За тази сцена и за дуста между Макбет и неговата съпруга преди убийството на Дънкан — двата централни според автора момента в операта, Верди писал на Салваторе Камарано: (поет и драматург — съавтор на „Трубадур“): „Тези два момента в никакъв случай не трябва да бъдат изняти. Необходимо е да се предадат с игра, с декламация, и с глас много приглушен и мрачен — без това те няма да въздействуват на слушателя. Ако те пропадат и операта ще пропадне. Оркестърът трябва да бъде със сурдини, а сцената да е затъмнена“. Към изпълнителя на централната роля Феличе Варези, Верди също имал точни изисквания: „Макбет не трябва да умира като Едгардо или Дженаро (от оперите на Донизети). И тази сцена трябва да се изпълни по новому. Нека смъртта да бъде патетична. . . нека да бъде ужасяваща. Цялата сцена трябва да се изпее полугласно“.

МУЗИКАЛНО-ДРАМАТИЧЕСКИЯТ СТИЛ НА „МАКБЕТ“ по съвършенството си надминава този на редица други по-късни негови творби. Голяма тук е ролята на оркестъра, особено във възловите моменти: спената на Леди Макбет (IV д. II к.), дуета на централните герои (I д. II к.), монолога на Макбет (II д. I к.). Тук оркестърът води действието, а певческите партии са в по-голямата си част решени декламационно като дори на моменти преминават в разговорна реч. И в чисто ариозните моменти Верди се е стремил да осмисли мелодически конкретния драматичен момент, да изясни по-пълно характера на героите.

Премиерата на операта на 14 март 1847 г. била посрещната с шумен възторг. В атмосферата на назриващата италианска революция от 1848 г., социално-политическият фон на операта — борбата на шотландците против узурпатора Макбет — пресъздаден чрез гениалната музика на хора на народа оплакващ своята родина и особено финалния хор на въстаниците, предизвиквали истински политически демонстрации в оперните зали.

През 1846 г. Верди преработил „Макбет“ в сила на „Голямата френска опера“ за парижката публика. За да избегне провалите на своя „Трубадур“ и на Вагнеровия „Танхойзер“ в Гран-Опера, композиторът написал допълнително голямата балетна сцена на вещиците. Втората редакция, по която операта се изпълнява днес, свидетелства за важни промени в творчеството на Верди, за нови търсения в музикалната драма. Връзката на речитативите с отделните номера и разгърнатите ансамблови сцени в „Макбет“ предшествува последните шедьоври „Отело“ и „Фалстаф“. Поразителните оркестрови ефекти в епизодите с вещиците, духовният оркестър под сцената в моментите с виденията, преливащите един в друг дисонанси, разнообразните теми и контратеми — всичко това превръща „Макбет“ в интересно и значително художествено явление, в някои моменти равно на гениалния литературен първоизточник.

Огнян СТАМБОЛНЕВ

„Макбет“ е опера, чиято основна тема е НАСИЛИЕТО. Шекспир е създад пиесата си в една епоха на насилие. Верди и Пиаве са творили във време, в което насилието шестува из света. Ние искаме да напомним за насилието и неговата неизбежна гибел. Имаме ли основание за това?

ШОТЛАНДИЯ — 1040 — 1057 година. Времето, в което е живял и убивал Макбет. Една от най-мрачните епохи в историята на света. До какви изводи ни води гениалният драматург? Какво е възпущало гениалния композитор?

1. Човек не се ражда тиранин. Той става такъв, ако в него са заложени тъмните сили на тиранията, и ако УСЛОВИЯТА му позволят да бъде такъв: НАСИЛИЕТО СЕ РАЖДА ПЪРВО В ГЛАВИТЕ НА ХОРА С КЛОННИ КЪМ ВЛАСТОЛЮБИЕ:

Макбет и Банко срещат вещиците. Тук вещиците са възплъщение на потенциалната енергия за насилие в мрачната епоха на насилие. Банко устоява, Макбет се поддава на изкушението.

2. За да се превърне от намерение в действие НА НАСИЛИЕТО Е НЕОБХОДИМА ИДЕОЛОГИЯ:

Властолюбие на Макбет тръгва ръка за ръка с амбицията на Леди Макбет.

3. НАСИЛИЕТО СЕ ОБЛИЧА ПЪРВО С ЛИЦЕМЕРИЕ:

Леди Макбет и Макбет посрещат тържествено своите бъдещи жертви.

4. РАЗЦЕПЛЕНИЕТО В ЕДНА ДЪРЖАВА ЗАПОЧВА НАЙ-НАПРЕД С НАСИЛИЕ НАД НЕИШИТЕ РЪКОВОДИТЕЛИ.

Крал Дънкан е убит. Малкълм избягва в Англия.

5. НАСИЛИЕТО РАЖДА НАСИЛИЕ:

Макбет и Леди Макбет замислят убийството на Банко.

6. НАСИЛИЕТО СЕ ОБЛЯГА НАП-ЧЕСТО НА НИЩЕТАТА:

Пратеници на Макбет подкупват убийците на Банко.

7. Лицемерието не може да прикрие насилниците. Рано или късно те показват истинския си лик. НАЙ-СТРАШЕН Е ОБРАЗЪТ НА НАСИЛИЕТО НАД ЛИЧНОСТИТЕ.

Пирът организиран от новите крале, за да прикрие убийството на Банко не изиграва своята роля. Истината за Макбет става ясна на всички.

8. НАСИЛИЕТО ВИНАГИ Е ОСЪДЕНО НА ГИБЕЛ, НО НИКОИ ТИРАНИН НЕ ИСКА ДА СЕ ПРИМИРИ С ТОВА:

Макбет принуждава вещиците да предскажат бъдещето му. Извиканията от тях видения сочат неизбежната гибел на всеки тиранин.

9. ТЕЖКО И ГОРКО НА ТАЗИ ДЪРЖАВА, ЧИЙТО ТИРАНИН СЕ СЧИТА БЕЗСМЪРТЕН:

Леди Макбет и Макбет решават да унищожат всички, които се опълчат срещу тяхното вечно всевластие.

10. РАЖДАНЕТО НА ВЪЗМЕЗДИЕТО Е ПЛОД НА ТОТАЛНОТО НАСИЛИЕ:

Народът оплаква своите жертви.

11. За да осъществи амбициите си ВСЕКИ НОВ ТИРАНИН СЕ ОПИТВА ДА СЕ ВЪЗПОЛЗУВА ОТ СПРАВЕДЛИВИЯ НАРОДЕН ГНЯВ СРЕЩУ СТАРАТА ТИРАНИЯ:

Възстаналият народ тръгва срещу Макбет. Начело е Малкълм.

12. КРАЯТ НА НАСИЛИЕТО ИДВА СЪС СМЪРТТА НА ИДЕЯТА ЗА НАСИЛИЕ:

Малкълм Макбет полудява и умира.

13. БЕЗ ИДЕОЛОГИЯ РЪКАТА, КОЯТО ОСЪЩЕСТВЯВА НАСИЛИЕТО Е ОСЪДЕНА:

Макбет бива убит.

14. КРАЯТ НА ЕДНА ТИРАНИЯ НЕ ОЗНАЧАВА КРАЙ НА НАСИЛИЕТО ВЪОБЩЕ:

На престола се изкачва новият тиранин Малкълм.

В СВЕТА ЗА СЪЖАЛЕНИЕ ВСЕ ОЩЕ ИМА ТИРАНИ, НО ВСЕКИ ТИРАНИН ТРЯБВА ДА ЗНАЕ, ЧЕ РАНО ИЛИ КЪСНО Е ОСЪДЕН В ГИБЕЛ.

Сюжетът на операта „Макбет“ е суров. Музиката на Верди е онзи кон транункт на действителността, който свързва историята със съвременността. Бихме искали да изразим в сценична форма нашето отношение към едно от най-великите събития в историята на XX век — победата над силите на фашизма и голямата си тревога, че по света все още има насилие.

ПОСТАНОВЧИЦИТЕ НА СПЕКТАКЪЛА

МАКБЕТ Е ТАЛАНТЛИВ ПЪЛКОВОДЕЦ, ВОЛЕВИ И НЕ-
ПРЕКЛОНЕН ЧОВЕК, безстрашен в боя, жесток и едновременно с
това дълбоко чувствителен към всичко което го докосва.

— Макбет е и злодей, но не такъв какъвто е Яго от „Отело“ или
Едмунд от „Крал Лир“. Те не признават доброто. Да правят само зло
за тях е съвсем естествено. Те нямат нищо съвест, нищо чест. Макбет
обаче прави разлика между доброто и злото. И след като убива Дън-
кан, той съзнава, че е нарушил нравствените норми и закони, в които
е вярвал. Дори още не извършил престъплението той знае какви ду-
шеви терзания го очакват. И все пак се решава. Демонът на власто-
любие се оказва по-силен от съвестта и страха от нравствено въз-
мездие. Като извършва подлото убийство Макбет завинаги се лишава
от покой. Преставя да вярва в другите, душата му се изпълва със съм-
нения и като вижда навсякъде възможни врагове, той безпощадно за-
почва да убива. Получил власт, Макбет се лишава от възможността
да и се наслаждава. Въоръжавайки против себе си всички: народ и
аристократи, той се сражава с тях до край. Вече разбрал цялото без-
смислие и ужас на стореното от него, превърнал живота си в кървав
кошмар, Макбет не се предава и тогава когато разбира, че всички са
против него. Като, че ли в него живее душа на герой, макар и опетне-
на от многобройните му престъпления.

Александър АНИКСТ

РУСЕНСКА НАРОДНА ОПЕРА
Носител на ордена „Червено знаме на труда“

МАКБЕТ

Опера в 4 действия

Либрето Франческо Мариа Пиаве

По едноименната трагедия на Шекспир

Превод Огнян Стамболиев и Веселин Байчев

Музика ДЖУЗЕПЕ ВЕРДИ

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА:

ДЪНКАН, шотландски крал	без пеене
МАКБЕТ, пълководец	баритон
БАНКО, пълководец	бас
ЛЕДИ МАКБЕТ, съпруга на Макбет	сопран
ДАМА, придворна на Леди Макбет	сопран
МАКДЪФ, шотландски благородник	тенор
МАЛКОЛМ, син на Дънкан	тенор
ДОКТОР	бас
ФЛИНС, син на Банко	без пеене
СЛУГА НА МАКБЕТ	бас
НАЕМЕН УБИЕЦ	бас

Вещици, вестители, придворни, шотландски бежанци, английски войници, призраци.

Действието се развива в Шотландия, XI век

Диригент ВЕСЕЛИН БАЙЧЕВ

Режисьор КОНСТАНТИН ДИМЧЕВ

Диригент на хора: Томина Синова

Пластика: Петър Луканов

Корепетитори: Валерия Неделчева,

Дарина Куюмджиева и Нели Владимирова

Декори ЦАНКО ВОИНОВ

Костюми: Екатерина Енева

Концертмайстор Александър Ганев

Пом. режисьори: Мария Киселова,

Людмила Игрибозова

Суфльор: Людмила Сакакушева

Първо изпълнение на 14 март 1847 г. във Флоренция, у нас на 14 май 1974 г. в София

Премиера на настоящата постановка на 4 април 1975 г. на фестивала „Мартенски музикални дни — Русе '75“

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

НА ГОЛИЯ ХЪЛМ ПО ПЪТЯ ЗА ИНВЕРНЕС — вещици си разправят за дневните похождения и се радват на мъглините, които предвещават буря. В този късен час по пътя минават Макбет и Банко — чълководни от войската на Крал Дънкан. Те току-що са спечелили по беда над войските на разбунтувалите се срещу краля дворяни. Съзрели тези странни същества двамата мъже спират и започват разговор с тях. Вещиците приветствуват Макбет като го пазовават таи на Гламис, таи на Каудор и бъдещ крал на Шотландия, а на приятеля му Банко предвещават, че ще бъде баща на бъдещи крале.

Двамата смели мъже са потресени „... крал на Шотландия!“ В душата на Макбет дреме честолюбieto, което отново са събудили тези странни същества. Скоро вещиците изчезват и пред двамата смутени и развълнувани войни се появяват кралски пратеници, дошли да известят на Макбет, че кралят го удостоява с титлата Каудорски таи.

Макбет, раздвоен между тщеславието и честността, решава все пак да не посегне с насилие към короната на Дънкан и да изчака съдбата сама да му я поднесе.

В ЗАМЪКА НА МАКБЕТ В ИНВЕРНЕС Леди Макбет чете писмо от съпруга си, в което той ѝ съобщава за пророчеството на вещиците. Обзета от мечти за власт и слава, тя иска да укрепи "духа на Макбет, за да тръгне той по-смело по пътя на насилията, който води към трона.

Влиза слуга, който съобщава за предстоящото посещение на краля, донякъде да почувства тук.

След малко пристига Макбет и Леди успява да му внуши да убие стария крал.

Тръбите на кралските пратеници възвестяват пристигането на Дънкан. След тържествена церемония кралят е отведен в своите покои, а придворните се оттеглят за сън.

Останал сам, Макбет се бори със себе си, за да набере сили за престъплението, което му внушава любимата жена и което той — амбициозният, също тайно е пожелал. Най-после звънва уречената камбана — условен знак от Леди Макбет. Макбет отива в покоите на краля, за да изпълни решението си. Леди смутена от дългото чакане, отива да види какво е станало. С окървавени ръце и умопомрачен от ужас пред извършеното убийство, Макбет застава пред нея с два кинжала в ръцете си.

Дочува се силно почукване. За да заличат следите от кръв по ръцете си двамата съпрузи отиват в своята спалня като преди това хвърлят кинжалите при спящите слуги на краля, за да ги уличат в убийството.

Влизат Банко и Макдъф — шотландски воени, който съобщава, че му е поръчано да събуди Дънкан преди изгрев слънце. Открил ужасното престъпление, Макдъф разбужда целия замък. Възмутеният Макбет сам убива слугите на краля.

Потресени от коварното убийство, придворните изпращат тялото на своя крал.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

В ПОКОИТЕ НА МАКБЕТ — Леди Макбет укорява мъжа си, че страни от нея и напразно опитва да го изтръгне от мрачните му предчувствия. Угнетен от предсказанието на венциите, че Банковите синове ще властвуват след него, той скоро се решава на ново престъпление. Макбет бърза да разпoredи унищожаването на най-добрия си приятел и сина му Флинс, а Леди вече предвкусва блаженството на всевластието.

БЛИЗО ДО ЗАМЪКА НА БАНКО няколко наемни убийци чакат уговорения знак от Макбет. Влизат неговите пратеници, които им дават знак за убийството. Банко, който е разбрал вече за това решава да избяга със сина си. Убийците успяват да унищожат бащата, но синът избягва и остава жив.

В ЗАМЪКА НА МАКБЕТ Леди Макбет е устроила шир за да отвлече вниманието на придворните от убийството на Банко. Новият крал на Шотландия, Макбет лицемерно се тревожи за закъснението на своя приятел. Скоро на вратата се изправя един от убийците на Банко, който съобщава за престъплението и бягството на Флинс. Макбет е отчаян. Леди Макбет се опитва да го върне към веселието, но той вижда на стола си призрака на Банко. В отчаянието си Макбет почти се издава и скоро изгонва ужасените си гости. За Макдъф няма повече съмнение, че Макбет е убиец.

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ

НА ГОЛНИЯ ХЪЛМ ПО ПЪТЯ ЗА ИНВЕРНЕС вещиците отново правят своите магии. Прекъсва ги Макбет, дошъл при тях, за да узнае бъдещето си. Най-напред му се явява призрачен воин с шлем, който го предупреждава да се пази от Макдъф.

Второто привидение — окървавено дете — успокоява Макбет че никой мъж, роден от смъртна жена, не може да го срази, а третият призрак с вид на царствен юноша и с клонче в ръка му предвещава, че ще бъде непобедим до момента, в който Бърнамският лес не тръгне срещу него.

Радостен, Макбет запитва вещиците дали наистина синовете на Банко ще властвуват след него. В отговор вещиците призовават виденията на осем крале-потомци на Банко, които преминават пред ужасения взор на Макбет. Последният крал е Банко. При неговата поява Макбет изгубва съзнание и вещиците изчезват. Пристига Леди Макбет, която търси мъжа си. Той идва на себе си и разказва ужаса, който е преживял. Дватама решават да унищожат най-сетне родовете на Макдъф и Банко.

ЧЕТВЪРТО ДЕЙСТВИЕ

ГРОБИЩЕ ДО БЪРНАМСКИЯ ЛЕС. Измъченият от тиранията на Макбет, народ оплаква съдбата на поробената си родина.

ЗАМЪКЪТ НА МАКДЪФ ВЪВ ФАЙФ. Пред труповете на жена си и децата си, жестоко убити от хората на Макбет, Макдъф призовава бога да му помогне в отмъщението.

Дочуват се бойни тръби. Пристига Малколм, син на Дънкан, начело на разбунтувания се народ — тръгнал в бой срещу Макбет.

Малколм заповядва на бойните да прикрият щитовете си с клони от дърветата на Бърнамския лес.

ПРЕД ПОКОИТЕ НА ЛЕДИ МАКБЕТ придворната дама на Леди е повикала лекар, за да наблюдава как господарката ѝ странно броди на сън из своя замък. И ето, че след дълго чакане най-после се явява болната кралица, която в съня си повтаря гласно най-страшните мигове от своя престъпен живот. Тя напразно се опитва да изличи кръвта от ръцете си.

МАКБЕТ ОЩЕ ВЯРВА, че ще победи войските на Малколм и Макдъф и все пак проклиня своята съдба. Идва придворната дама и му известява за смъртта на Леди Макбет, но в този час той презира живота.

МАЛКОЛМ, МАКДЪФ И ТЕХНИТЕ ВОЙНИЦИ НАСТЪПВАТ като държат пред себе си клони от Бърнамския лес. Предсказанието се сбъдва. Силна ярост възвръща силите на Макбет и той повежда войската си в последен, решителен бой. Сред звън на мечове, Макдъф се изправя срещу Макбет, който в заканите си заявява, че не може да бъде сразен от мъж, роден от смъртна жена. Макдъф му отговаря, че не е роден, а е изваден от утробата на майка си след нейната смърт.

НА БОЙНОТО ПОЛЕ след битката сред трупове на ранени и убити се изправя Макбет, който в предсмъртния си час — прозира истината за погубения си живот.

ВЕЩИЦИ:

Зло, добро — добро и зло
едно и също потекло са.
Между тях и ний летим
във смраден дъх и пъклен дим.

ЛЕДИ:

Амбициозен дух си ти, мой Макбет!
За величие жадуваш, но можеш ли зъл да бъдеш?
Пълен с насилне пътят към властта е.
Горко на тоз, що тръгне с неуверена крачка

МАКБЕТ:

Живогът . . . той няма е безкраен?
Туй що родено е в зло, от зло укрепва

ЛЕДИ:

Кой ще потърси сметка от краля?
Мъртвият няма път към престола.
За него Реквием и вечността.

МАКБЕТ:

Може ли гробът мъртви да върне

ХОР:

В бърлога на убийци се превърна таз страна.

МАКБЕТ:

Тъй дълбоко съм в кръв нагазил,
да се върна аз не мога. . .

ЛЕДИ:

Свършва с насилне, това което започва с
престъпление.

ХОР:

О, родино нещастна,
не можем с нежно име да те назовем —
ти си гробница за своите изстрадали чедра.
От сираци и вдовици
страшен вопъл се издига всяка нова утрина.
Погребален звън се носи.
Никой няма вече смелост
да пролее дори сълзина
за тоз, що страда и умира.

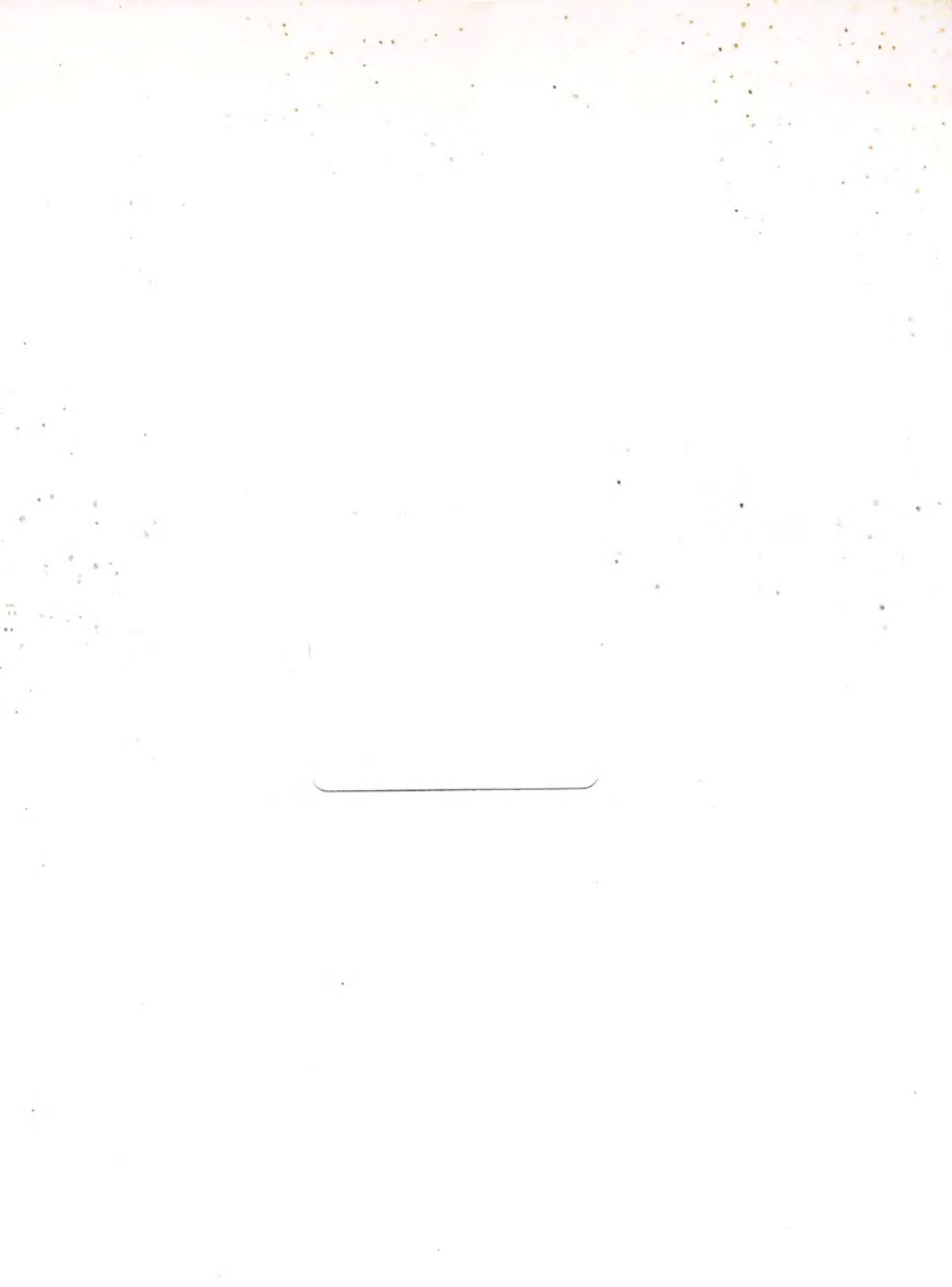
МАКБЕТ:

Нежни слова не очаквам
над своята плоча надгробна.
Само проклятие ще бъдат
над мене траурен химн.

МАКБЕТ: Животът какво е?
Разказ празен на жалък безумец.
Шум и вятър, що нищо не струват.

МАКБЕТ: От бога оставен, умирам.
С гняв към себе си и земя,
о, корона презряна, заради теб.

ХУДОЖНИЦИ ИЗПЪЛНИТЕЛИ: ХРИСТО АРНАУДОВ
И ПЕТЪР АНТОНОВ
ЗАВЕЖДАЩ ПОСТАНОВЪЧНАТА ЧАСТ: ПЕТКО ШОПОВ
ТЕАТЪРМАЙСТОРИ: ИВАН КИРОВ и ДИМИТЪР ДЖАМБАЗОВ
ХУДОЖЕСТВЕНО ОСВЕТЛЕНИЕ: ЦАНКО СОКЕРОВ
ЗВУКОВИ ЕФЕКТИ: АНГЕЛ ХАРАЛАМПИЕВ
МЪЖКИ КОСТЮМИ: ДРАГАН ХРИСТАКИЕВ
ДАМСКИ КОСТЮМИ: АЛЕКСАНДРИНА ДИМОВА
ГРИМ И ПЕРУКИ: ГАНИ ЛАМБЕВ
ТАПИЦЕРСКО АТЕЛИЕ: ТОДОРКА КИРОВА
ЖЕЛЕЗАРСКО АТЕЛИЕ: ВЛАДИМИР НЕДЕЛЧЕВ
ДЪРВОДЕЛСКО АТЕЛИЕ: ГОСПОДИН ИВАНОВ
РЕКВИЗИТ: ЦАНКО ДИКОВ.

РУСЕНСКА НАРОДНА ОПЕРА

Носител на ордена „Червено знаме на труда“

МАКБЕТ

опера в 4 действия

либрето Франческо Мариа Пиаве

музика ДЖУЗЕПЕ ВЕРДИ

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА И ИЗПЪЛНИТЕЛИ

(по автора и по азбучен ред на имената)

ДЪНКАН	Коста Димов
МАКБЕТ	Анастас Атанасов
	н. а. Кирил Кръстев
БАНКО	Добрин Маников
	Неделчо Деянов
	Стефан Димитров
ЛЕДИ МАКБЕТ	Мария Венцеславова
	Кунка Кузманова
ДАМА	Мери Димитрова
	Росица Белчева
МАКДЪФ	Иван Димов
	н. а. Николай Здравков
	(лауреат на Димитровска награда)
МАЛКОЛМ	Марин Илнев
	Никола Абаджимаринов
ТЕКАР	Петър Касабов
СЛУГА	Иван Дяков
НАЕМЕН УБИЕЦ	Цоньо Пенев

ДИРИГЕНТ: ВЕСЕЛИН БАЙЧЕВ

Режисьор:
КОНСТАНТИН ДИМЧЕВ

Пластика:
Петър Луканов
Диригент на хора:
Томина Сидова
Корепетитори:
Дарина Куюмджиева
Валерия Неделчева
Нели Владимирова.

Декори:
ЦАНКО ВОЙНОВ

Костюми:
Екатерина Енева
Концертмайстор:
Александър Ганев
Помощник-режисьори:
Мария Киселова
Людмила Игрибозова
Людмила Сакакушева